

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Закарпатській області
Слідчий відділ
вул. Довженка, 3, м. Ужгород, 88000, тел. (03122) 3-61-32
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_zak_sv07@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001562

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Ужгород

"19" січня 2024 року

Старший слідчий 2-го відділення слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області капітан юстиції Андрейкович Віктор Робертович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023070000000154, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 09.11.2023 за ознаками кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, встановивши наявність достатніх доказів підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), згідно ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Бекеньовій Валерії Володимирівній, 26 липня 1987 року народження, громадянці України, уродженці смт. Михайлівка, Василівського району, Запорізької області, яка проживає за адресою: Запорізька область, Василівський район, смт. Михайлівка, вул. Садова, буд. 46А, раніше не судимій, -

про те, що вона підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (злочину) передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у вчиненні державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що вчинене в умовах воєнного стану.

Досудовим розслідуванням встановлено:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як

проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала

- в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні

починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і російська федерація (далі - рф).

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Стаття 8 Закону України «Про основи національної безпеки України» зазначає, що з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена, зокрема на прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, збереження соціально-політичної стабільності суспільства та зміцнення позицій України у світі.

20 лютого 2014 року з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 19 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони Російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації Російської федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі по тексту РНБО) від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України», затвердженої Указом Президента України № 392/2020 від 14 вересня 2020 року - Для відновлення свого впливу в Україні Російська федерація, продовжуючи гібридну війну,

системно застосовує політичні, економічні, інформаційно-психологічні, кібер- і воєнні засоби; посилюються угруповання збройних сил Російської федерації та їх наступальний потенціал, регулярно проводяться масштабні військові навчання поблизу державного кордону України, що свідчить про збереження загрози військового вторгнення; зростає мілітаризація територій тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим та міста Севастополя; зберігається загроза з боку Російської федерації вільному судноплавству у Чорному та Азовському морях, Керченській протоці. Спеціальні служби іноземних держав, насамперед Російської федерації, продовжують розвідувально-підривну діяльність проти України, намагаються підживлювати сепаратистські настрої, використовують організовані злочинні угруповання і корумпованих посадових осіб, прагнуть зміцнити інфраструктуру впливу. Деструктивна пропаганда як зовні, так і всередині України, використовуючи суспільні протиріччя, розпалює ворожнечу, провокує конфлікти, підриває суспільну єдність. Державний суверенітет, територіальна цілісність, демократичний конституційний лад та інші життєво важливі національні інтереси мають бути захищені також від невоєнних загроз з боку Російської федерації та інших держав, зокрема спроб спровокувати внутрішні конфлікти.

21 лютого 2022 з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

У період до приблизно 05 години 00 хвилин 24 лютого 2022 року президент російської федерації володимир путін, а також інші невстановлені представники військово-політичного керівництва РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів зс рф на територію України.

Так, 24 лютого 2022 року о 5 годині президентом російської федерації володимиром путіним оголошено рішення розпочати військову операцію в Україні, у зв'язку з чим на виконання вищевказаного наказу, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади рф, її збройних сил, спецслужб та інших осіб, військовослужбовці збройних сил російської федерації, шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та інших областей, в тому числі вийшовши за межі адміністративних кордонів Херсонської, Миколаївської, Запорізької областей, та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, а також окупували частин вказаної території України, чим змінили межі її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що частково продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

З метою відсічі військовій агресії рф 24.02.2022 Указами Президента України у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року, який неодноразово продовжено відповідними Указами Президента України та який діє на даний час.

Рішенням Верховної ради України відповідно до Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 «Визначення агресії» від 14 грудня 1974 року російська федерація визнана державою-агресором, яка здійснює збройну агресію проти України, розв'язала і веде

повномасштабну агресивну війну проти України та Українського народу з порушенням норм міжнародного права, вчиняючи злочини проти людства.

Як встановлено, планування, фінансування та реалізація російською федерацією агресивної війни та агресивних воєнних дій проти України, проведення розвідувальної та підривної діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, організовується, спрямовується, здійснюється силами, насамперед, зс рф, Головного розвідувального управління Генерального штабу збройних сил російської федерації, федеральної служби безпеки російської федерації, найманців, а також осіб, залучених до співробітництва на конфіденційній (негласній) основі, у тому числі громадян України.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022. далі за текстом - Закон №1207-VII), тимчасово окупована російською федерацією територія України (далі - тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація російською федерацією територій України, визначених частиною першою статті 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для російської федерації жодних територіальних прав.

За державою Україна, територіальними громадами сіл, селищ, міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, у тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходиться на тимчасово окупованій території.

Крім того, відповідно до п. 6 ст. 11 Закону: окупаційна адміністрація російської федерації - сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

А також згідно з н. 7 ст. II Закону: тимчасово окупована російською федерацією територія України - це частини території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування російської федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Починаючи з 26.02.2022 невстановлені представники зф держави-агресора рф спільно з представниками окупаційної адміністрації Василівського району Запорізької області, спрямовують свою діяльність на створення незаконних органів влади, у тому числі окупаційної адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованій території Василівського району Запорізької області, всупереч порядку передбаченого чинним законодавством України, з метою встановлення тотального контролю та закріплення окупаційної влади, яка сприятиме у веденні бойових дій проти Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізувались для захисту незалежності і суверенітету та територіальній цілісності України, а також впливу па мешканців Василівського району Запорізької області і метою виконання останніми вказівок та

розпоряджень окупаційної влади, в тому числі мінімізації акцій спротиву представникам країни-агресора та окупаційної адміністрації.

З 28 лютого 2022 року територія смт. Михайлівка Михайлівської селищної територіальної громади Василівського району Запорізької області була тимчасово окупованою територією зф держави – агресора рф.

В подальшому наказом Міністерства з питань реінтеграції ТОТ України № 309 від 22.12.2022, Михайлівська селищна територіальна громада Василівського району віднесена до вказаного переліку територіальних громад, розташованих на тимчасово окупованій російською федерацією території України.

При цьому, представниками окупаційних військ Російської Федерації на в'їздах-вийздах з території вказаного села були обладнані ворожі блокпости, введено спеціальний режим переміщення місцевого населення окупованою територією, розміщено військово-адміністративний штаб керівництва збройних воєнізованих формувань російської федерації в приміщенні навчального закладу ДНЗ «Михайлівське ВПУ» за адресою: Запорізька область Василівський район смт. Михайлівка вулиця Центральна, 2.

Після остаточної військової окупації частини населених пунктів Василівського району Запорізької області, представниками збройних формувань російської федерації фактично було узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території громади шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління у всіх сферах життєдіяльності громади, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення, в тому числі шляхом незаконного позбавлення волі діючих представників органів державної влади України та місцевого самоврядування.

Продовжуючи встановлення тотального контролю та розповсюджуючи свою владу на захоплених військовим шляхом територіях Василівського району Запорізької області, представники збройних формувань рф, діючи за підтримки місцевих колаборантів, окупаційної адміністрації та інших лояльних до держави-агресора верств місцевого населення здійснили захоплення органів державної влади, державних та комунальних підприємств, органів місцевого самоврядування, а також закладів освіти, які розташовані на території району, серед яких - приміщення державного навчального закладу «Комплексна дитячо-юнацька спортивна школа» Михайлівської селищної територіальної громади Василівського району Запорізької області, розташованого за адресою: Запорізька область Василівський район смт. Михайлівка вулиця Центральна, 18.

Громадянка України Бекенцова Валерія Володимирівна, проживаючи у період окупації у будинку, що за адресою: Запорізька область, Василівський район, смт. Михайлівка, вул. Садова, буд. 46 А, незважаючи на зобов'язання до неухильному додержанню Конституції та законів України, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та бажаючи настання негативних наслідків, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаною про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, з 20 квітня 2023 року, стала на шлях вчинення злочину проти основ національної безпеки – державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що вчинене в умовах воєнного стану.

Так, досудовим розслідуванням встановлено, що громадянка України Бекенцова Валерія Володимирівна, 26.07.1988 року народження, з 20 квітня 2023 року, проживаючи на території смт. Михайлівка Василівського району Запорізької області, яке з 28.02.2022 та на час повідомлення про підозру є тимчасово окупованою російською федерацією територією України, діючи умисно, та з метою підтримання окупаційної влади, встановленої збройними формуваннями російської федерації, маючи проросійські погляди та критичне невдоволене ставлення до діючої законної влади в Україні, достовірно усвідомлюючи протиправність своїх дій та передбачаючи настання суспільно небезпечних наслідків, прийняла пропозицію від осіб із числа представників збройних формувань та окупаційної адміністрації держави-агресора та незаконно зайняла посаду «Временно исполняющего обязанности директора» муніципального учереждения «Комплексная детско-юношеская спортивная школа» административной пгт. Михайловка Васильевского района Запорожской области (МУ «КДЮСШ»), що діє на території тимчасово окупованої Михайлівської селищної територіальної громади Василівського району Запорізької області.

Надалі, виконуючи обов'язки посади директора підконтрольної окупаційній владі навчального закладу муніципального учереждения «Комплексная детско-юношеская спортивная школа» административной пгт. Михайловка Васильевского района Запорожской области (МУ «КДЮСШ»), який був створений на базі навчального закладу «Комплексна дитячо-юнацька спортивна школа» Михайлівської селищної територіальної громади Василівського району Запорізької області, Бекенцова В.В., з 20 квітня 2023 року розпочала організацію навчального процесу у підпорядкованому їй навчальному закладі. При цьому, за вказівкою Бекенцової В.В. навчання в МУ «Комплексная детско-юношеская спортивная школа» административной пгт. Михайловка Васильевского района Запорожской области здійснювалось винятково російською мовою, а всі українські підручники та навчальна матеріальна база на вимогу Бекенцової В.В. були вивезені та знищені.

Окрім цього, маючи на меті формування в молодого покоління смт. Михайлівка Василівського району Запорізької області світогляду проросійської спрямованості, організовуючи навчально-виховний процес підпорядкованого їй навчального закладу на засадах возвеличення російської федерації, схвалення окупації України, а також виховання молодого покоління з ненавистю до українських історико-культурних цінностей, Бекенцова В.В. надала вказівку викладачам та технічному персоналу навчального закладу прибрати з території школи всю українську символіку, а на її місці встановити символіку російської федерації.

Заручившись підтримкою окупаційної влади, а також отримавши від представників відділу освіти смт. Михайлівка відповідні вказівки та методичні рекомендації щодо організації навчально-виховного процесу Бекенцова В.В., організувала розробку та введення нових навчальних планів, а також здійснення відповідних наборів гуртківців, технічного персоналу та педагогічного складу до навчального закладу муніципального учереждения «Комплексная детско-юношеская спортивная школа» административной пгт. Михайловка Васильевского района Запорожской области».

Поряд з цим, продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, за вказівкою Бекенцової В.В. в підконтрольному окупаційній владі муніципальному учереждению «Комплексная детско-юношеская спортивная школа» административной пгт. Михайловка Васильевского района Запорожской области було запроваджено навчання російською мовою, а також проводиться пропагандистська діяльність щодо поширення проросійських наративів та викривлених історичних фактів.

Окрім цього безпосередньо Бекенцовою В.В. було організовано та проведено ряд спортивних турнірів та змагань за різними секціями, які проводились під егідою російської федерації з метою підтримки проведення так званої «спеціальної військової операції» рф проти України, пропаганди так званого культу «русского міра» на тимчасово окупованій території Запорізької області. Нагородження учасників та переможців таких змагань та турнірів здійснюється з широким використанням символіки російської федерації, а саме:

грамот з гербовими печатками рф, медалей із стрічками – триколом, що символізує національний прапор рф, прапорців формату А5 із зображенням гербу та прапору рф.

Відповідно до ч. 2 ст. 14 «Федерального закону "Об образовании в Российской Федерации"» від 29.12.2012 № 273-ФЗ (далі - закон № 273-ФЗ) в освітніх організаціях освітня діяльність здійснюється на державній мові російської федерації, якщо цією статтею не встановлено інше. Викладання та вивчення державної мови російської федерації в рамках освітніх програм, що мають державну акредитацію, здійснюються відповідно до федеральних державних освітніх стандартів та освітніх стандартів.

Відповідно до п. 6 ст. 2 закону № 273-ФЗ федеральний державний освітній стандарт - сукупність обов'язкових вимог до освіти певного рівня та (або) до професії, спеціальності та напрямку підготовки, затверджених залежно від рівня освіти федеральним органом виконавчої влади, що здійснює функції з вироблення та реалізації державної політики та нормативно-правового регулювання у сфері загальної освіти, або федеральним органом виконавчої влади, що здійснює функції з вироблення та реалізації державної політики та нормативно-правового регулювання у сфері вищої освіти.

Продовжуючи діяти на шкоду національній безпеці України та діючи в інтересах окупаційної влади російської федерації Бекеньова В.В. не пізніше 20 квітня 2023 року здійснила ряд дій, спрямованих на реєстрацію підпорядкованого їй навчального закладу в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб російської федерації, відповідно до якого внесені відомості щодо юридичної особи - «муниципального учреждения «Комплексная детско-юношеская спортивная школа» администрации пгт. Михайловка Васильевского района Запорожской области», виконуючим обов'язки директора якого є Бекеньова Валерія Володимирівна.

Підтримуючи окупацію російською федерацією Запорізької області, вступивши у змову з представниками окупаційної адміністрації та діючи на виконання вказівок її представників, Бекеньова В.В. перейшла на бік ворога в умовах воєнного стану та надає допомогу представникам іноземної держави у здійсненні підривної діяльності проти України шляхом забезпечення функціонування закладу освіти, навчання у якому проводиться за програмами освіти російської федерації, а навчально-виховний процес здійснюється на засадах возвеличення російської федерації, схвалення окупації України, а також виховання молодого покоління з ненавистю до українських історико-культурних цінностей.

Таким чином, громадянка України Бекеньова Валерія Володимирівна, обгрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у вчиненні державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що вчинене в умовах воєнного стану.

Старший слідчий 2-го відділення
СВ УСБУ в Закарпатській області
капітан юстиції

Віктор АНДРЕЙКОВИЧ

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор Ужгородської
окружної прокуратури

Мирослава ГОЛІНКА

Письмове повідомлення про підозру отримав о 17 год 58 хв. 19 січня 2024 року.

Підозрюваний: _____

Захисник: Шарова Т.В.
19.01.2024

Підозрюваному роз'ясненні його права, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій, на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 КПК України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-ки
**Бекенцова
Валерія**

Володимирівна

про явку «27» січня 2024 року о 9 год. 00 хв. в каб. №70 до слідчого відділу Управління СБУ в Закарпатській області, м. Ужгород, вул. Довженка, 3 для забезпечення участі у допиті підозрюваного

(назва процесуальної дії)

у кримінальному провадженні № 22023070000000154

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик вручив

Ст. слідчий СВ УСБУ в Закарпатській області капітан юстиції
Віктор АНДРЕЙКОВИЧ

«19» січня 2024 року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Гр-нка **Бекенцова Валерія Володимирівна,**

(прізвище ім'я та по батькові)

відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися** «27»січня 2024 року о 09 год. 00 хв. в каб. №70 до слідчого відділу Управління СБУ в Закарпатській області, м. Ужгород, вул. Довженка, 3

для участі у допиті підозрюваного

у кримінальному провадженні № 22023070000000154

(найменування, номер)

в якості підозрюваного

(процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа)

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:

- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
- 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
- 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
- 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрадження, подорожі тощо;
- 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
- 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
- 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
- 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Ст. слідчий СВ УСБУ в Закарпатській області капітан юстиції **Віктор АНДРЕЙКОВИЧ**

М.П.

«19» січня 2024 року

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-ки
**Бекеньова
Валерія**

Володимирівна
про явку «29» січня 2024
року о 9 год. 00 хв. в каб.
№70 до слідчого відділу
Управління СБУ в
Закарпатській області, м.
Ужгород, вул. Довженка, 3
для забезпечення участі у
допиті підозрюваного

(назва процесуальної дії)

у **кримінальному**
провадженні
№ 22023070000000154

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт
вручення або ознайомлення)

**Повістку про виклик
вручив**

Ст. слідчий СВ УСБУ в
Закарпатській області
капітан юстиції
Віктор АНДРЕЙКОВИЧ

«19» січня 2024 року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Гр-нка **Бекеньова Валерія Володимирівна,**

(прізвище ім'я та по батькові)

відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися**
«29»січня 2024 року о 09 год. 00 хв. в каб. №70 до слідчого
відділу Управління СБУ в Закарпатській області, м. Ужгород,
вул. Довженка, 3

для участі у допиті підозрюваного

у кримінальному провадженні № 22023070000000154

(найменування, номер)

в якості підозрюваного

(процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа)

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Ст. слідчий СВ УСБУ в Закарпатській області капітан юстиції
Віктор АНДРЕЙКОВИЧ

М.П.

«19» січня 2024 року

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-ки
**Бекеньова
Валерія**

Володимирівна
про явку «30» січня 2024
року о 9 год. 00 хв. в каб.
№70 до слідчого відділу
Управління СБУ в
Закарпатській області, м.
Ужгород, вул. Довженка, 3
для забезпечення участі у
допиті підозрюваного

(назва процесуальної дії)

у кримінальному
провадженні
№ 22023070000000154

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт
вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик
вручив

Ст. слідчий СВ УСБУ в
Закарпатській області
капітан юстиції
Віктор АНДРЕЙКОВИЧ

«19» січня 2024 року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Гр-нка **Бекеньова Валерія Володимирівна,**

(прізвище ім'я та по батькові)

відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися**
«30»січня 2024 року о 09 год. 00 хв. в каб. №70 до слідчого
відділу Управління СБУ в Закарпатській області, м. Ужгород,
вул. Довженка, 3

для участі у допиті підозрюваного

у кримінальному провадженні № 22023070000000154

(найменування, номер)

в якості підозрюваного

(процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа)

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвочасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Ст. слідчий СВ УСБУ в Закарпатській області капітан юстиції
Віктор АНДРЕЙКОВИЧ

М.П.

«19» січня 2024 року

ПАМ'ЯТКА про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій, на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

В будь-який момент підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення, а також угоду про визнання винуватості після повідомлення про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

« 19 » 01 2024 року

Захисник

[Підпис]

[Підпис]

Пам'ятку вручив:

**Старший слідчий 2 відділення слідчого відділу
Управління СБ України в Закарпатській області
капітан юстиції**

[Підпис]

Віктор АНДРЕЙКОВИЧ